

Benvolguts tots,

Sóc en Pau, un dels tres germans de l'Adrià, i volia compartir amb tots vosaltres algunes memòries. Memòries relacionades amb llargues caminades de muntanya, migdies de platja i tardes de jocs de sobretaula que donaven pas a llargues xerrades. Tots recordeu (o sinó deixeu-me que us ho expliqui) que l'Adrià tenia el do de la paraula. En aquests moments, tanmateix, la següent al·legoria s'apodera del meu pensament (possiblement influït pel record del temporal del trist matí de 16 de juliol):

Tempesta mortal

El xim-xim va començar a mullar la teva pell sensible. Vas mirar al cel i era gris, d'un grisós que transmetia mals auguris.

Com més ràpid caminaves per tal d'escapar d'aquella pluja, més s'enfosquia i bramava aquell cel aïrat. Sempre havies temut la foscor i, malauradament, aquesta s'estava apoderant del dia.

El xàfec ara ja era pertorbador, et maltractava. La camisa blanca que t'havia fet ta mare, tota xopa, deixava entreveure el teu cos fatigat, esgotat de la llarga cursa per escapar del mal temps. Però la meta cada vegada era més llunyana.

La cortina d'aigua ja no et deixava veure per on caminaves, però no et rendies, seguies endavant. L'espessor de la tempesta i la negror celeste només eren trencades per la claror espectral d'uns llamps rotunds. Aquesta llum momentània no et guiava, ans t'encegava.

La pluja de coltells i sabres impactava sobre la teva esquena corbada pel mal temps. Vam procurar acompanyar-te amb la nostra paraula i presència, però no vam poder fer res més.

Descansa en pau una vegada t'has alçat per sobre dels núvols i de qualsevol tempesta.

Pau Bossacoma

16 de juliol de 2018

Gràcies a tots per acompanyar-nos en aquests moments.